

Arrest

nr. 218 568 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 augustus 2015, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 19 april 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 19 april 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent geboren in een subdorp van Ghazni Khel, maar vijf of zes jaar voor uw vertrek verhuisde uw familie naar het dorp Safed Sang. Uw vader is Pashtoun en uw moeder Tadzjiek van origine. U bent sinds uw kindertijd verloofd met uw nicht. In 2006 begon u in Kabul te werken als lasser/ metaalbewerker voor buitenlanders. U kreeg deze job via personeelsleden in het hotel van uw oom in Kabul. U werkte voor de bedrijven Nishat Brothers en Azizi Company. Uw dorpsgenoten waren hier niet van op de hoogte, ze dachten dat u werkte als mecaniciens. In 2009 werd u voor een week naar de mijnsite 'Mes Ainak' in Logar gestuurd. Omdat u de streek kende moest u er arbeiders zoeken. U contacteerde vijf personen uit uw dorp die gedurende een week met u kwamen werken in Mes Ainak. Na die week keerde u terug naar Kabul. Enige tijd later kwamen onbekenden u zoeken in uw ouderlijke woning en in het dorp. Uw vader maakte zich ongerust en besliste om te verhuizen naar het dorp Safed Sang, eveneens gelegen in het district Mohammad Agha. Hij vroeg u uiteindelijk ook om te stoppen met uw werk. In 2012 vond u een job als lasser in een militair kamp in Ghazni en vanaf 2013 deed u hetzelfde werk in Kandahar, eveneens in een militair kamp en op de luchthaven. Toen u verlof had en van Kandahar naar huis terugkeerde vertelde uw vader dat u opnieuw gezocht werd door gewapende personen. Ze hadden hem ook gebeld met de vraag om u uit te leveren anders zouden ze uw broer meenemen. U leefde nog acht of negen maanden ondergedoken zowel thuis als in het hotel van uw oom in de stad Kabul. Door deze situatie kreeg uw vader een hoge bloeddruk waardoor hij besliste dat u en uw broer het land moesten verlaten. Onderweg raakte u gescheiden van uw broer en u heeft tot op heden niets meer van hem vernomen. Bijkomend voegde u nog toe dat het hotel van uw oom in Kabul ondertussen gesloten is omdat het niet meer rendabel was. Hij zou teruggekeerd zijn naar de provincie Logar om te werken als landbouwer. Op 27 augustus 2015 deed u in België een verzoek tot internationale bescherming. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een rijbewijs, een kleurenkopie van de taskara van uw vader, drie werkbades, een bankkaart van de Azizi bank, een aanbevelingscertificaat van de 'Azizi Union Construction Company', een aanbevelingscertificaat van het bedrijf 'Nishat Brothers' een geheugenstick met daarop 24 foto's van u tijdens uw werk en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Uw verklaringen hierover zijn immers vaag en helemaal niet plausibel.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo stelde u op het CGVS dat de taliban u begon te viseren nadat u gedurende een week in Logar had gewerkt en vijf arbeiders uit uw dorp had aangeworven (CGVS, p. 12). Op de DVZ maakte u echter geen enkele melding van uw werkzaamheden in de provincie Logar, u verklaarde er dat u werkte in Kabul en dat de taliban dit te weten kwam (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het gehoor slechts tien minuten duurde en dat u alles kort moest samenvatten. Gezien uw werkzaamheden in Logar de aanleiding vormen voor uw problemen met de taliban kan echter verwacht worden dat u dit zou vermeld hebben, temeer omdat u op de DVZ bijvoorbeeld wel melding maakte van uw werkzaamheden in Kandahar (DVZ Vragenlijst, vraag 5).

Voorts verklaarde u dat uw dorpsgenoten niet op de hoogte waren van het feit dat u werkte voor buitenlandse bedrijven. U zegt dat men in het dorp dacht dat u werkte als mecaniciens. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u niet gezegd had aan de vijf dorpingen, die u had aangeworven om mee te werken in Mes Ainak, dat ze discreet moesten zijn en zwijgen over uw job. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat u niet wist dat er een probleem zou ontstaan, hetgeen niet overtuigt. Opmerkelijk is ook dat niemand van de dorpingen u ooit gevraagd had om een wagen te herstellen en dit terwijl iedereen wel meende dat u mecaniciens was (CGVS, p. 14). Dat de vijf arbeiders die u had aangeworven zelf geen problemen kregen stemt trouwens eveneens tot nadenken (CGVS, p. 14).

Verder wist u niet wanneer de taliban u is beginnen zoeken. Gevraagd hoelang na het einde van uw werkzaamheden in Mes Ainak ze naar u zijn beginnen vragen, bleek dat u dat niet eens bij benadering kon dateren. U wist enkel te zeggen dat het in 2009 was. Dat u de westerse kalender gebruikt om het jaar aan te geven is trouwens ook opmerkelijk.

Gevraagd door wie u geviseerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde dat er in Logar verschillende taliban groepen actief zijn waaronder de groep van mulla Adam, de groep van Manan Qasim en de Haqqani groep. Welk van deze groeperingen u viseert wist u echter niet te zeggen (CGVS, p. 14). Gevraagd om meer informatie te geven over de Haqqani groep moest u trouwens het antwoord schuldig blijven. U kon enkel zeggen dat ze actief zijn in Logar (CGVS, p. 14).

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban u in 2013 of 2014 plotsklaps opnieuw begon te zoeken terwijl ze uw familie tussen 2009 en 2012, toen u nog steeds in Kabul werkte, helemaal niet meer benaderden. U stelde in dit verband dat u toen niet vaak naar huis kwam. Gevraagd hoe vaak u destijds naar huis ging repliceerde u 'soms' maar u kon dit niet verder specificeren (CGVS, p. 15). Nadat uw vader u op de hoogte bracht van het feit dat de taliban u opnieuw was beginnen zoeken, verbleef u nog gedurende acht of negen maanden afwisselend in Kabul en ook gewoon bij u thuis (CGVS, p. 15). In die periode kwam de taliban u geen enkele keer thuis zoeken. Of u na uw vertrek uit Afghanistan nog gezocht werd wist u niet te zeggen en dit terwijl u nog wel nog contact bleek te hebben met uw familie. Gevraagd of uw familie nog problemen kent omwille van u repliceerde u 'ik weet niet of ze me nog zoeken' (CGVS, p. 15). Van iemand die vervolging vreest door een gewapende groepering en daarom besloot te vluchten uit zijn land van herkomst mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij een duidelijk beeld kan geven van de eventuele gebeurtenissen sinds het verlaten van zijn land of dat hij minstens naar de stand van zaken heeft geïnformeerd.

Wat betreft uw profiel als lasser/metaalbewerker bij buitenlandse bedrijven dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie. Verder dient erop gewezen te worden dat deze functie geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter.

Gelet op het geheel van bovenstaande kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

De door u voorgelegde documenten en foto's kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. De identiteitsgegevens van uw vader, het feit dat u een rijbewijs hebt en uw beroepsactiviteiten staan in deze beslissing immers niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerlachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar problemen met de taliban omwille van uw werkzaamheden voor buitenlandse bedrijven (CGVS, p. 12 en 13) dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkte voor buitenlandse bedrijven en hierdoor gevisieerd zou worden door de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u verklaart dat u gedurende zes jaar in de stad Kabul hebt gewerkt als lasser. Gedurende die zes jaar keerde u niet dagelijks terug naar uw ouderlijke woning maar bleef u regelmatig in de stad Kabul overnachten (CGVS, p. 8 en 9). Gedurende de acht of negen maanden voor uw vertrek naar Europa verbleef u ook regelmatig in de stad Kabul (CGVS, p. 15). Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk vertrouwd bent met de stad Kabul en u er bovendien reeds een plek op de arbeidsmarkt heeft weten te bemachtigen. Bijgevolg mag verwacht worden dat u, gezien uw werkervaring, er ook moet in slagen om zich in Kabul te vestigen. Bovendien baatte uw oom van moederskant gedurende acht tot tien jaar een hotel uit in de stad Kabul waardoor kan worden aangenomen dat ook hij over de nodige contacten beschikt in de stad Kabul (CGVS, p. 9).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een gezonde jongeman, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier internetartikels (stukken 2-5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 10 januari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een intakeverslag van een psycholoog neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden als lasser/metaalbewerker voor buitenlanders. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn opeenvolgende verklaringen niet eensluidend waren; (ii) het niet aannemelijk is dat hij de door hem aangeworven dorpelingen niet zou hebben gezegd discreet te zijn en niets te zeggen over zijn job; (iii) het evenmin aannemelijk is dat deze door hem aangeworven dorpelingen zelf geen problemen kenden; (iv) hij zelfs niet bij benadering kon aangeven wanneer de taliban hem is beginnen te zoeken; (v) hij evenmin kon aangeven welke talibangroepering hem zou bedreigen; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban hem in 2013 of 2014 opeens opnieuw zouden beginnen zoeken, terwijl zij zijn familie tussen 2009 en 2012 niet meer benaderden; (vii) zijn profiel als lasser/metaalbewerker die voor buitenlanders werkte op zich niet volstaat voor de erkenning als vluchteling, temeer daar hij zijn voorgehouden problemen met de taliban niet *in concreto* aannemelijk weet te maken en zijn functie bovendien geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of een publiek karakter; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers opeenvolgende verklaringen niet eensluidend waren:

“Vooreerst dient opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo stelde u op het CGVS dat de taliban u begon te viseren nadat u gedurende een week in Logar had gewerkt en vijf arbeiders uit uw dorp had aangeworven (CGVS, p. 12).

Op de DVZ maakte u echter geen enkele melding van uw werkzaamheden in de provincie Logar, u verklaarde er dat u werkte in Kabul en dat de taliban dit te weten kwam (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het gehoor slechts tien minuten duurde en dat u alles kort moest samenvatten. Gezien uw werkzaamheden in Logar de aanleiding vormen voor uw problemen met de taliban kan echter verwacht worden dat u dit zou vermeld hebben, temeer omdat u op de DVZ bijvoorbeeld wel melding maakte van uw werkzaamheden in Kandahar (DVZ Vragenlijst, vraag 5)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de argumentatie van de commissaris-generaal niet kan overtuigen en verwijst hij naar zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waaromtrent hij als volgt stelt in zijn verzoekschrift: *"Verzoeker verklaarde aldus dat hij de laatste 6 jaren tot zijn vertrek in het dorp Safed Sang woonde en dat hij voorheen woonachtig was in het dorp Ghaznikhel van het district Mohammad Agha. Nu de verwerende partij dit niet betwist, acht verzoeker de motivering van de bestreden beslissing geenszins afdoende."* Tevens voert verzoeker aan dat een onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden vergeleken met een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij meer tijd kreeg om zijn relaas uiteen te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van zijn tewerkstelling in de provincie Logar waarbij hij vijf dorpingen zou hebben aangeworven, zoals hij voorhoudt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker enkel melding van een tewerkstelling in Kabul en in Kandahar (administratief dossier, stuk 14). Verzoekers woonplaatsen (verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat hij de laatste zes jaren voorafgaand aan zijn vertrek woonde in het dorp Safed Sang en voordien in het dorp Ghaznikhel (administratief dossier, stuk 14, verklaring 10)) staan los van zijn plaats(en) van tewerkstelling en kunnen dan ook geen ander licht werpen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing of op de overige verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde. Ook het gegeven dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen langer is en verzoeker in de mogelijkheid stelt om zijn vluchtrelaas op een meer uitgebreide wijze uiteen te zetten dan tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de hiervoor geciteerde motieven; zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, vermeldde verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel zijn tewerkstelling in Kabul en Kandahar, zodat niet kan worden ingezien dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn tewerkstelling in de provincie Logar te vermelden, temeer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat deze tewerkstelling in Logar de aanleiding vormde voor de taliban om hem te viseren.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de door hem aangeworven dorpingen niet zou hebben gezegd discreet te zijn en niets te zeggen over zijn job en dat het evenmin aannemelijk is dat deze door verzoeker aangeworven dorpingen zelf geen problemen kenden:

"Voorts verklaarde u dat uw dorpsgenoten niet op de hoogte waren van het feit dat u werkte voor buitenlandse bedrijven. U zegt dat men in het dorp dacht dat u werkte als mecaniciens. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u niet gezegd had aan de vijf dorpingen, die u had aangeworven om mee te werken in Mes Ainak, dat ze discreet moesten zijn en zwijgen over uw job. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat u niet wist dat er een probleem zou ontstaan, hetgeen niet overtuigt. Opmerkelijk is ook dat niemand van de dorpingen u ooit gevraagd had om een wagen te herstellen en dit terwijl iedereen wel meende dat u mecaniciens was (CGVS, p. 14). Dat de vijf arbeiders die u had aangeworven zelf geen problemen kregen stemt trouwens eveneens tot nadenken (CGVS, p. 14)."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de dossierbehandelaar geen verdere vragen heeft gesteld en niet heeft opgeworpen dat het vreemd is dat verzoeker de door hem aangeworven dorpingen niet zou hebben gezegd discreet te zijn en niets te zeggen over zijn job. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wijst erop dat hij in de veronderstelling was dat die vijf arbeiders geen risico zouden vormen en dat zij niet uit de biecht zouden klappen aangezien dit voor hen mogelijk ook een gevaar zou kunnen betekenen. Ook schatte hij het risico laag in, aangezien deze vijf arbeiders maar zeer kortstondig moesten werken. Verder acht verzoeker het onderzoek van de commissaris-generaal dienaangaande gebrekkig en stelt hij daaromtrent als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verzoeker verklaarde 'die mensen die ik inhuurde hadden er **denk ik** over gepraat', terwijl de verwerende partij dit verder niet heeft onderzocht, waarbij thans verzoeker vaststelt dat de verwerende partij hieraan – ten onrechte-*

heel veel belang hecht.” Met betrekking tot de motivering van de commissaris-generaal dat de arbeiders zelf geen problemen kregen, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt hij daaromtrent als volgt in zijn verzoekschrift: *“Uit de verklaringen van verzoeker kan twee zaken worden afgeleid: 1) dat bij zijn weten zij geen problemen kregen en 2) dat zij geen problemen kregen omdat ze voor een korte periode werkten en nadien dan ook – bij zijn weten- niet lastig zijn gevallen.*

De verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat deze vijf arbeiders geen vrienden of collega’s van verzoeker waren. Het feit dat verzoeker een aantal arbeiders benadert, betekent geenszins dat hij op de hoogte is over hun actuele situatie. Minstens diende de verwerende partij dit onderdeel verder onderzoeken.”

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde als volgt:

“Had je hen niet verteld om discreet te blijven?”

Neen mensen wisten niet van mijn job maar toen ze Chinezen en Turken zagen

Heb je niet aan die vijf personen gezegd dat ze moesten zwijgen over je job

Neen ik zei dat niet op voorhand

Waarom niet?

Ik wist niet dat er een probleem zou zijn

Kregen zij problemen?

Neen want het werk was gedaan, ze werkten niet weer” (gehoorverslag CGVS, p. 13-14).

Hieruit kan allerminst worden afgeleid dat verzoeker in de veronderstelling was dat de vijf arbeiders geen risico zouden vormen omdat uit de biecht klappen voor hen zelf mogelijk een gevaar zou kunnen betekenen en/of dat hij het risico laag inschatte omdat de arbeiders slechts korte tijd moesten werken, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift. Opnieuw is de uiteenzetting in het verzoekschrift dan ook slechts een *post factum*-bewering. Overigens kan niet worden ingezien waarom verzoeker het risico van het aanwerven van vijf dorpelingen laag/lager zou inschatten omwille van het gegeven dat zij slechts korte tijd tewerkgesteld zouden zijn; immers, de duur van hun tewerkstelling doet geen afbreuk aan het feit dat zij hoe dan ook kennis hadden van verzoekers werkelijke job. Dit klemt des te meer daar verzoeker verder in zijn verzoekschrift zelf benadrukt dat hij verklaarde dat hij dacht dat de door hem aangeworven dorpelingen over zijn werkelijke job hadden gepraat, zodat redelijkerwijze eens te meer kan worden verwacht dat verzoeker deze dorpelingen op voorhand zou hebben gevraagd om discreet te zijn en niets te zeggen over zijn werkelijke job, *quod non*. Verzoeker voert dienaangaande weliswaar aan dat de commissaris-generaal hieromtrent te weinig onderzoek voerde, doch hij laat zelf na in zijn verzoekschrift enig concreet bijkomende element dienaangaande aan te brengen. Dat deze vijf arbeiders geen vrienden of collega’s waren van verzoeker, doet geen afbreuk aan het feit dat zij volgens verzoekers verklaringen wel dorpelingen waren, zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van eventuele problemen die deze dorpelingen zouden hebben ondervonden naar aanleiding van hun tewerkstelling voor verzoeker, temeer daar hij voorhoudt dat hij denkt dat deze dorpelingen over zijn werkelijke job hebben gesproken.

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen tegenstrijdigheden bevatten en in redelijkheid niet met elkaar te rijmen zijn, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zelfs niet bij benadering kon aangeven wanneer de taliban hem is begonnen te zoeken en dat verzoeker evenmin kon aangeven welke talibangroepering hem zou bedreigen:

“Verder wist u niet wanneer de taliban u is beginnen zoeken.

Gevraagd hoelang na het einde van uw werkzaamheden in Mes Ainak ze naar u zijn beginnen vragen, bleek dat u dat niet eens bij benadering kon dateren. U wist enkel te zeggen dat het in 2009 was. Dat u de westerse kalender gebruikt om het jaar aan te geven is trouwens ook opmerkelijk. Gevraagd door wie u geviseerd werd moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde dat er in Logar verschillende taliban groepen actief zijn waaronder de groep van mulla Adam, de groep van Manan Qasim en de Haqqani groep. Welk van deze groeperingen u viseert wist u echter niet te zeggen (CGVS, p. 14). Gevraagd om meer informatie te geven over de Haqqani groep moest u trouwens het antwoord schuldig blijven. U kon enkel zeggen dat ze actief zijn in Logar (CGVS, p. 14)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat het volkomen menselijk en redelijk is dat hij zich geen exacte datum kan herinneren van een feit dat zeven jaar geleden plaatsvond. Hij wijst erop dat hij de feiten wel degelijk situeerde in het jaar 2009. Hij wijst er tevens op dat hij niet is bevestigd geweest en dat hij niet werd geconfronteerd dat dit voor hem problematisch zou zijn. Wat betreft zijn gebruik van de gregoriaanse kalender wijst hij er tevens op dat hij niet werd geconfronteerd met de stelling van de commissaris-generaal dienaangaande en acht hij het evident dat hij deze kalender gebruikt "*aangezien hij sedert lange tijd met westerlingen/buitenlanders werkte*". Volgens verzoeker toont dit aan dat de commissaris-generaal als dusdanig weinig zinnige argumenten heeft om zijn relaas te ondergraven. Verder wijst verzoeker erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij de taliban vreest en dat hij de groep van de taliban die hiervoor verantwoordelijk kan zijn, heeft gespecificeerd. Verzoeker merkt daaromtrent nog op als volgt in zijn verzoekschrift: "*Het feit dat verzoeker geen informatie kan geven omtrent de Haqqani groep is weinig irrelevant (sic), nu de verwerende partij verzoekers recente herkomst uit de regio niet betwist. Daarnaast stelt verzoeker dat hij – gelet op zijn profiel- onmogelijk meer informatie kan geven over de Haqqani groep. Verzoeker is geen militair, noch lid van de Afghaanse overheid, noch lid van een politieke partij of een journalist die over dergelijke kennis redelijkerwijze zou moeten beschikken.*"

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen preciezere tijdsaanduiding kan geven voor wanneer de taliban hem is beginnen te zoeken dan "2009". Er dient op gewezen dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van bedreigingen door de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de aanvang van deze bedreigingen op een coherente en zo precies mogelijke wijze in de tijd kan situeren, *quod non*. Het enkele gegeven dat de beweerde feiten zich reeds zeven jaar geleden zouden hebben afgespeeld, doet hieraan geen afbreuk daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze feiten in verzoekers geheugen zijn gegrift. Dat verzoeker deze feiten bovendien slechts kan situeren aan de hand van de gregoriaanse kalender, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het enkele feit gedurende langere tijd tewerkgesteld zijn voor buitenlanders/westerlingen in Afghanistan vormt immers op zich geen element dat verzoekers capaciteit om de Afghaanse kalender te hanteren zou kunnen beïnvloeden. Ook stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker niet kan aangeven welke talibangroepering hem zou bedreigen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de talibangroep die hem viseerde, heeft gespecificeerd, doch dit blijkt allerminst uit een lezing van het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS, p. 14). Integendeel, op de vraag tot welke groep de talibs behoorden die hem zouden bedreigen, antwoordde verzoeker dat hij dit niet heeft ontdekt omdat zij hem niet direct benaderden om te zeggen tot welke groep ze behoren. Aangezien verzoeker bovendien zelf de Haqqanigroepering aanhaalt, die mogelijkerwijze de groepering was die hem zou hebben bedreigd, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover meer informatie kan verschaffen dan enkel dat ze in de provincie Logar actief zijn, *quod non*. Daaromtrent kan er bovendien op worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met bepaalde elementen uit de bestreden beslissing en/of dat hij over bepaalde elementen niet verder werd bevestigd, dient er nogmaals op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "*sturen*", alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker in 2013 of 2014 opeens opnieuw zouden beginnen zoeken, terwijl zij zijn familie tussen 2009 en 2012 niet meer benaderden:

"Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban u in 2013 of 2014 plotsklaps opnieuw begon te zoeken terwijl ze uw familie tussen 2009 en 2012, toen u nog steeds in Kabul werkte, helemaal niet

meer benaderden. U stelde in dit verband dat u toen niet vaak naar huis kwam. Gevraagd hoe vaak u destijds naar huis ging repliceerde u 'soms' maar u kon dit niet verder specificeren (CGVS, p.15). Nadat uw vader u op de hoogte bracht van het feit dat de taliban u opnieuw was beginnen zoeken, verbleef u nog gedurende acht of negen maanden afwisselend in Kabul en ook gewoon bij u thuis (CGVS, p. 15). In die periode kwam de taliban u geen enkele keer thuis zoeken.

Of u na uw vertrek uit Afghanistan nog gezocht werd wist u niet te zeggen en dit terwijl u nog wel nog contact bleek te hebben met uw familie. Gevraagd of uw familie nog problemen kent omwille van u repliceerde u 'ik weet niet of ze me nog zoeken' (CGVS, p. 15). Van iemand die vervolging vreest door een gewapende groepering en daarom besloot te vluchten uit zijn land van herkomst mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij een duidelijk beeld kan geven van de eventuele gebeurtenissen sinds het verlaten van zijn land of dat hij minstens naar de stand van zaken heeft geïnformeerd."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"De verwerende partij voegt duidelijk een voorwaarde toe aan de Vluchtelingenverdrag. Het feit dat verzoekers familie destijds niet werd benaderd, waarbij verzoeker verklaart dat hij wel gezocht werd maar dat hij uit vrees op zijn werk bleef en soms thuiskwam in die periode, impliceert geenszins – noch wordt dit aangetoond door de verwerende partij – dat het niet aannemelijk zou zijn dat de taliban verzoeker in 2013 of 2014 plotsklaps begonnen te zoeken.

Dit is wat verzoeker verklaarde:

[...] Figure 6 notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 15

Het feit de taliban verzoeker opnieuw in 2013 of 2014 beginnen zoeken, is een bewijs dat verzoekers vrees reëel is. Daarnaast gaat de verwerende partij voorbij aan verzoekers verklaringen. In de bestreden beslissing, met name in het onderdeel van de feiten, stelt de verwerende partij:

[...] (bestreden beslissing, pag. 1)

Aldus miskent de verwerende partij verzoekers verklaring waarbij hij stelt dat zijn familie besliste om te verhuizen naar het dorp Safed Sang."

De Raad stelt vast dat het niet aannemelijk is dat de taliban, die verzoeker een eerste maal zouden hebben bedreigd in 2009, verzoeker en zijn familie in de periode hierna tot en met het jaar 2012 of 2013 niet meer zouden lastigvallen en verzoeker opeens in het jaar 2013 of 2014 – een situering in de tijd die verzoeker opnieuw niet preciezer weet weer te geven – opnieuw zouden benaderen. Dit terwijl verzoeker gedurende deze periode nog steeds werkzaam was als lasser/metaalbewerker voor buitenlanders en hij toen "soms" nog naar huis kwam. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker evenmin weet aan te geven of zijn familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan al dan niet nog problemen ondervond met de taliban. Op welke wijze door middel van voorgaande motieven een voorwaarde zou worden toegevoegd aan de Vluchtelingenconventie kan niet worden ingezien en blijkt evenmin uit de hiervoor geciteerde uiteenzetting in het verzoekschrift. Dat verzoekers familie zou zijn verhuisd naar het dorp Safed Sang vormt op zich evenmin een verschoning voor de ongeloofwaardige passieve houding van de taliban. Immers, verzoekers familie verbleef ook na de verhuis nog steeds in hetzelfde district, alwaar de taliban verzoeker in 2013 of 2014 alsnog konden lokaliseren. Aldus slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de hiervoor aangehaalde motivering.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers profiel als lasser/metaalbewerker die voor buitenlanders werkte op zich niet volstaat voor de erkenning als vluchteling, temeer daar hij zijn voorgehouden problemen met de taliban niet *in concreto* aannemelijk weet te maken (zie *supra*) en zijn functie bovendien geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of een publiek karakter:

"Wat betreft uw profiel als lasser/metaalbewerker bij buitenlandse bedrijven dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie. Verder dient erop gewezen te worden dat deze functie geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter."

Dienaangaande verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 6-8) naar algemene informatie. Tevens voert hij aan dat hij niet werd geconfronteerd met de stelling van de commissaris-generaal dat zijn functie als lasser/metaalbewerker geen grote zichtbaarheid of publiek karakter kent en dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom zijn functie geen grote zichtbaarheid of publiek karakter kent. Volgens verzoeker handelt de commissaris-generaal in strijd met de richtlijnen vervat in de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing, dient nogmaals herhaald dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “*sturen*”, alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Verder blijkt het feit dat verzoekers functie als lasser/metaalbewerker geen grote zichtbaarheid of publiek karakter had, genoegzaam uit zijn verklaringen dienaangaande, temeer daar hij verklaarde dat zijn dorpelingen lange tijd niet op de hoogte waren van zijn werkelijke job. In zijn verzoekschrift laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat zijn functie wél gepaard zou gaan met een grote zichtbaarheid en/of een publiek karakter. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit rapporten, dient erop gewezen dat hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet kan volstaan. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Deze rapporten zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog te herstellen.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u voorgelegde documenten en foto’s kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. De identiteitsgegevens van uw vader, het feit dat u een rijbewijs hebt en uw beroepsactiviteiten staan in deze beslissing immers niet ter discussie.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels (stukken 2-5) vermogen aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is eveneens van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde intakeverslag van een psycholoog (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient vastgesteld dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker op 4 januari 2018 een intakegesprek had bij een psycholoog, waaruit wordt afgeleid dat verzoeker overspannen is. In zijn aanvullende nota laat verzoeker geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze dit op de motivering in de bestreden beslissing of op zijn vluchtrelaas een ander licht zou kunnen werpen. Een psychologisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychologische problemen werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de psychologische problemen werden opgelopen. Dit klemt des te meer daar het neergelegde stuk slechts een intakeverslag betreft en dus louter op één gesprek is gebaseerd, met name een gesprek op 21 november 2018.

2.3.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de redelijke termijn *in casu* werd overschreden, dient vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Waar verzoeker verder meent dat de commissaris-generaal onvoldoende heeft meegewerkt, dient er vooreerst op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust.

De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Waar verzoeker aanvoert dat zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dateert van 21 november 2016, dat de bestreden beslissing werd genomen op 19 april 2018 en dat er volgens hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een bijkomend persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden om verzoeker te horen *“aangaande de ontwikkelingen in zijn zaak en over de omstandigheden van het verblijf van zijn familieleden of de algemene veiligheid van zijn regio”*, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker geen informatie wist te verschaffen over eventuele bedreigingen van de taliban ten aanzien van zijn familie sedert zijn vertrek uit Afghanistan. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, is het bovendien allerminst ernstig dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat *in concreto* uiteen te zetten welke elementen hij betreffende de ontwikkelingen in zijn zaak en over de omstandigheden van het verblijf van zijn familieleden of de algemene veiligheid in zijn regio dan wel had willen aanbrengen. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker uitgebreid werd gehoord door de commissaris-generaal tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dat hij verder nalaat in zijn verzoekschrift betreffende zijn beroep in volle rechtsmacht *in concreto* uiteen te zetten welke elementen hij zou wensen aan te brengen indien hij nog een tweede maal door de commissaris-generaal zou zijn gehoord. Dit klemt des te meer daar verzoeker er in zijn verzoekschrift (p. 9) zelf op wijst dat hij de door hem aangehaalde feiten zeer uitvoerig uit de doeken heeft gedaan, alsook daar de weergave van de feiten in onderhavig verzoekschrift (p. 2-3) inhoudelijk volledig overeenstemt met de weergave van de feiten in de bestreden beslissing hetgeen aantoont dat hij wel degelijk zijn volledige vluchtrelaas uiteen kon zetten. Daaromtrent kan bovendien worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker over bepaalde elementen van zijn vluchtrelaas volgens hem uitgebreide verklaringen heeft afgelegd, er op zich niet toe leidt dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen noodzakelijkerwijs moet worden vastgesteld; het uitgebreid karakter van verklaringen heeft immers geen invloed op de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker heeft, gezien het voorgaande, uitgebreid en meermaals de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij slechts buikgevoelens en subjectieve elementen opwerpt die geen steun vindt in geen enkel objectief element.”*, kan hij gezien het voorgaande geenszins worden bijgetreden. Verzoeker brengt, mede gelet op het voorgaande, geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Verzoeker stelt ook vast dat verwerende partij slechts een fractie van zijn verklaringen op geloofwaardigheid heeft onderzocht. Daar dit onderzoek zeer, maar ook zeer, beperkt is, heeft de verwerende partij het voor uw Raad onmogelijk gemaakt om een objectief oordeel te vellen over deze zaak daar uw Raad de verschillende elementen in de notities van het persoonlijk onderhoud onmogelijk kan aftoetsen op geloofwaardigheid, tenzij er vanuit wordt gegaan dat de verwerende partij geloof hecht aan de onbesproken verklaringen van*

verzoeker.”, kan hij, mede gelet op het voorgaande, evenmin worden bijgetreden. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen met betrekking tot de redenen waarom verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd. Op welke wijze het niet opnemen van ieder element uit verzoekers verklaringen de Raad zou verhinderen om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen af te toetsen, kan dan ook niet worden ingezien.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-5) betreft immers de provincie Logar en dus allerm minst de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u verklaart dat u gedurende zes jaar in de stad Kabul hebt gewerkt als lasser. Gedurende die zes jaar keerde u niet dagelijks terug naar uw ouderlijke woning maar bleef u regelmatig in de stad Kabul overnachten (CGVS, p. 8 en 9). Gedurende de acht of negen maanden voor uw vertrek naar Europa verbleef u ook regelmatig in de stad Kabul (CGVS, p. 15). Uit bovenstaande blijkt dat u wel degelijk vertrouwd bent met de stad Kabul en u er bovendien reeds een plek op de arbeidsmarkt heeft weten te bemachtigen. Bijgevolg mag verwacht worden dat u, gezien uw werkervaring, er ook moet in slagen om zich in Kabul te vestigen. Bovendien baatte uw oom van moederskant gedurende acht tot tien jaar een hotel uit in de stad Kabul waardoor kan worden aangenomen dat ook hij over de nodige contacten beschikt in de stad Kabul (CGVS, p. 9).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een gezonde jongeman, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling niet aannemelijk en kan deze tewerkstelling bovendien niet worden beschouwd als een functie met een grote zichtbaarheid of een publiek karakter. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt: *“Het gegeven dat u werkte voor buitenlandse bedrijven en hierdoor geïnterviewd zou worden door de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij laaggeschoold is, dient erop gewezen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tot de tiende graad naar school ging (administratief dossier, stuk 14, verklaring 11), hetgeen, zeker naar Afghaanse normen, allerm minst kan worden beschouwd als een lage scholingsgraad. Mede gelet op verzoekers werkervaring in Kabul, dient verzoekers scholingsgraad dan ook te worden beschouwd als een element dat zijn hervestiging in deze stad juist ten goede kan komen.

Waar verzoeker verwijst naar de opmerkingen van zijn raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en met name dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Het ter terechtzitting neergelegde intakeverslag (rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermeldt enkel dat verzoeker overspannen is. Er zijn dan ook geen elementen voorhanden waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers mentale gezondheidstoestand een hinderpaal zou vormen voor zijn eventuele hervestiging in de stad Kabul.

Waar verzoeker aanvoert dat hij onvoldoende zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, dient vastgesteld dat zijn raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud onder meer verklaarde als volgt: *“[...] en ondergeschikt subsidiaire vraag geen IVA in te roepen in dit dossier, [...]”* (gehoorverslag CGVS, p. 21), zodat de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief verzoeker minstens niet geheel onbekend kon zijn. Bovendien beschikt verzoeker middels het devolutief karakter van onderhavig beroep over de mogelijkheid om al zijn grieven met betrekking tot de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar Kabul in zijn hoofde kenbaar te maken.

Waar verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Vooreerst is er voor verzoekers verloofde niet onderzocht hoe zij veilig in Kaboel zou kunnen geraken uit Logar, hetgeen in een gewelddadig gebied als Logar en voor een alleenstaande vrouw met ver kinderen in Afghanistan geen evidentie is.

Uit de motieven van de beslissing kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij voormelde feitelijke gegevens over verzoekers familiale situatie in twijfel trekt. Nochtans lijkt de verwerende partij evenwel bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief verzoeker als een alleenstaande man te beschouwen omdat er nergens wordt teruggekoppeld aan de verklaringen van verzoeker over zijn verloofde.”, dient er vooreerst op gewezen dat onderhavig onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming enkel verzoeker betreft en niet zijn verloofde, die zich bovendien niet in België bevindt. Er bestaat geen rechtsregel die de asielinstanties ertoe zou verplichten om bij het vaststellen van een intern vestigingsalternatief in hoofde van een asielzoeker eveneens te bepalen of diens echtgenote/verloofde/partner en/of andere gezinsleden zich eveneens in dit vestigingsalternatief kunnen vestigen of zich ernaar zouden kunnen begeven vanuit hun verblijfplaats. Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat hij geen kinderen heeft (administratief dossier, stuk 14, verklaring 16), zodat niet kan worden ingezien waar verzoeker het over heeft wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt dat het voor een alleenstaande vrouw “met ver kinderen” in Afghanistan geen evidentie is om zich vanuit Logar naar Kabul te begeven. Hoewel uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de infrastructuur in de stad Kabul de afgelopen maanden steeds meer onder druk komt te staan van de grote toestroom van IDP's en teruggekeerde vluchtelingen, blijkt uit het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 106) dat alleenstaande jongemannen en getrouwde koppels zonder kinderen nog steeds kunnen worden geacht zonder de steun van een netwerk een leven op te bouwen in Kabul. Wat betreft verzoekers opmerking dat hij nergens verklaarde dat hij een woning huurde wanneer hij in Kabul verbleef, dient erop gewezen dat dit ook niet wordt beweerd in de bestreden beslissing, doch dat redelijkerwijze wel kan worden aangenomen dat verzoeker door zijn veelvuldige verblijven in de stad Kabul enige vertrouwdheid met deze stad heeft opgebouwd, die hem zou kunnen helpen ingeval hij er zich zou vestigen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn financiële en familiale situatie, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze situatie volgens hem zou verhinderen dat hij zich in Kabul zou kunnen vestigen, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, allerminst ernstig is. Verder kunnen er geen elementen worden vastgesteld die verzoeker zouden verhinderen een leven op te bouwen in Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER